

SEGELL

Registret el/4/4/2024 a les 11:11
Nº d'entrada 5521 / 2024

Avui que fa un matí de tardor generós de sol, he sentit unes ganes immenses de sortir de l'armari amb la meua parella. Bufa una suau tramuntana que no és prou freda per l'època, però que em fa sentir com aquells primers dies de la nostra relació, aquí al bell mig de la plana de l'Empordà.

Els repics festius de les campanes de l'església m'han recordat que deu ser diumenge. I com és que no hem anat de passeig plegats, com solíem fer darrerament? Acostumàvem a enfundar-nos les botes de muntanya reservades per a l'ocasió i quan els lladrucs d'en Misto es feien massa insistents per a l'oïda humana, començava la caminada pels voltants del poble a ritme dels seus esbufecs. Ell marcava la rapidesa de les nostres passes, la durada de la sortida i a vegades, fins i tot, l'itinerari. Tornàvem ben empolegats i a punt de passar per l'aigua calenta que ho treu tot, la brutícia i la suor.

Mentre fèiem camí, jo aprofitava per envoltar amb suavitat i escalf aquella pell blanqueta. Em sento satisfet amb el canvi que ens han proporcionat les noves tecnologies: ara quan abracem, ja no oprimim ni pressionem, com passava abans. Tenim una constitució elàstica, i tampoc mai esdevenim ni balders ni estireganyats. Finalment, algú ha comprès que no agradàvem quan relliscàvem constantment.

Crec que avui era el dia ideal per poder reprendre les activitats amb la meua parella. Tinc el convenciment que ens prefereix a la resta, i que ens escull sovint perquè combinem bé amb els seus colors i li oferim comoditat a tothora. A més a més no som ni ordinaris ni d'origen desconegut. Que ningú ens busqui voltant pel mercats o les fires ambulants. Però tampoc pertanyem al món de les grans marques de moda, amb logotips i lletres estampades arreu per demostrar que són de classe alta.

I malgrat aquesta nostra condició ideal, avui tampoc sortiré de l'armari amb la parella. M'enyoro molt. Fa massa dies que visc trist i sol el pas de les hores sense poder treure el nas per aquests mons de déu.

I tot i que he de reconèixer que se'm va posar molt bé la dosi de calma quan va acabar el fort tragí de l'estiu, ara mateix trobo que dura massa aquest repòs. Regna una quietud inusual a tota la casa i a la cambra on m'estic ara, mai es trenca el silenci. La solitud del nou emplaçament em convida a recordar els temps passats amb molta nostàlgia. Quins temps tan bonics vam compartir.

Ens havíem passat dos anys voleiant lluny, que si Còrdova, que si Barcelona. A Andalusia ens estàvem en una hípica, dormint just damunt dels estables. Tot feia ferum de cavall, tota la roba i amb ella, tots nosaltres.

Després vam recórrer els afores de la capital catalana damunt d'una furgoneta i tan aviat érem en un centre d'entrenament com visitant clients prou adinerats. No era gens divertit trepitjar tant d'asfalt ni haver de pujar fins a un quart pis quan arribava la nit.

La passada primavera, per sort, vam tornar al nostre poble, i vam poder conviure de nou amb la família. Quina felicitat em produïa l'olor de lavanda del sabó casolà, i de tant en tant poder quedar-nos al sol, contemplant aquests cels sense cap núvol.

Però ben aviat va tornar la feina, i de nou vam fer córrer les velles botes per senders massa plens de pols i d'herbei sec, perquè quasi mai plovia.

Havia desitjat amb totes les forces formar part del teu vestuari avui, i acompanyar-te a recórrer qualsevol ruta, tant se val! Per no haver de continuar ni un instant més, sol i desemparat al calaix dels mitjons desaparellats.

El món s'ha oblidat de mi. Sé que ara formo part del cementiri d'éssers sobrants i separats, que esperen que algun dia aparegui en un racó incert aquell mitjó perdut que és la seva estimada parella. Perquè és només junts i aparellats que podrem tornar a formar part de la vida dels humans.

